

Огоҳиҳои Муттавозӣ — Якум

Ваҳйи Исои Масеҳ: Дарки Огоҳиҳои Охирин барои Башарият

Jeff Pippenger

2023-08-08

«Ваҳйи Исои Масеҳ» барои қавми Худо кушода мегардад, вақте ки «вақт наздик аст». Паёми ниҳони хушдор барои инсоният андаке пеш аз анҷоми муҳлати озмоиши инсонӣ дода мешавад, ва он паёми ниҳонӣ дар Китоби Муқаддас дар ҷандин хатҳои нубувватӣ тасвир ёфтааст. Дар Ваҳй боби ҷорда он паёми ниҳони хушдор бо се ғаришта тасвир шудааст.

Ва ман ғариштаи дигареро дидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва Инҷили абадиро дошт, то онро ба сокинони замин ва ба ҳар миллати қабилӣ ва забони қавм мавъиза намояд, Ва бо овози баланд мегуфт: «Аз Худо битарсед ва Ёро ҷалол диҳед; зеро соати доварии Ё фаро расидааст; ва Ёро, ки осмон ва замин ва баҳр ва ҷазираҳои обро офарид, парастӣ намоед».

Ва аз паси ӯ ғариштаи дигаре омад ва гуфт: «Бобил, он шаҳри бузург, сукут кард, сукут кард, зеро ки ҳамаи халқҳо аз шароби ғазби зинои худ нӯшонид».

Ва ғариштаи сеюм аз паси онҳо омад, бо овози баланд гуфт: «Агар касе ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати вай сачда кунад ва тамғаи вайро бар пешони худ ё бар дасти худ қабул намояд, ҳамон кас аз шароби ғазби Худо хоҳад нӯшид, ки беомехта ба ҷоми ҳашии Ё рехта шудааст; ва ӯ дар ҳузури ғариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид. Ва дуди азоби онҳо то абадулобод боло хоҳад рафт; ва онҳое ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати вай сачда мекунад, ва ҳар кӣ тамғаи номи вайро қабул менамояд, на рӯз оромӣ доранд ва на шаб. Ин аст сабри муқаддасон: инҳоянд онҳое ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва имони Исоро». Ваҳй 14:6–12.

Дар боби ҳаҷдаҳуми Ваҳй ҳамон паём сукути Бобилро эълон мекунад.

Ва баъд аз ин ҷизҳо ман ғариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд ва қудрати бузурге дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ равшан гардид. Ва ӯ бо овози пурқувват нидо карда, гуфт: «Бобили бузург сукут кард, сукут кард, ва маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва қасби ҳар парандаи нопок ва нафратангез гардидааст. Зеро ҳамаи халқҳо аз шароби ғазби зинои вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматҳои вай сарватманд шудаанд». Ва ман овози дигареро аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Эй қавми Ман, аз вай берун оед, то ки дар гуноҳҳои вай шарик нагардед ва аз балоҳои вай насибе наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст». Ваҳй 18:1–5.

Хати нубуввати таърих, ё метавонем бигӯем, силсилаи воқеаҳо, ки бо ғариштае, ки дар боби ҳаҷдаҳум заминро бо ҷалоли худ равшан месозад, тасвир ёфтааст, воқеаҳоро ифода мекунад, ки ба анҷоми доварӣ, анҷоми муҳлати ғайбӣ ва ҳафт балои охирин мерасонанд. Таърихи нубувватие, ки дар боби ҳаҷдаҳум тасвир шудааст, ба хатти таърихи нубувватие,

ки бо се фариштаи боби чордахум ифода гардидааст, «мувозӣ» чараён мегирад.

«Худо паёмҳои Ваҳй 14-ро дар силсилаи нубувват қойгоҳи онҳо додааст, ва кори онҳо набояд то анҷоми таърихи ин замин қатъ гардад. Паёмҳои фариштаи якум ва дуюм ҳанӯз ҳам ҳақиқат барои ин замон мебошанд, ва бояд бо ин паёме, ки баъд аз онҳо меояд, ҳамзамон чараён ёбанд. Фариштаи сеюм огоҳии худро бо овози баланд эълон мекунад. “Баъд аз ин чизҳо,” гуфт Юҳанно, “фариштаи дигарро дидам, ки аз осмон нозил мешуд ва қудрати бузург дошт, ва замин аз ҷалоли ӯ равшан гардид.” Дар ин равшанӣ, нури ҳар сеи ин паёмҳо бо ҳам муттаҳид шудааст». The 1888 Materials, 803, 804.

Се фариштае, ки дар боби чордахум дар миёни осмон парвоз мекунад, рамзи паёме ҷаҳонӣ мебошанд, ки бо нишони ҳайвон ва ба поён расидани муҳлати озмоиш анҷом меёбад. Дар боби ҳаҷдахум тамоми замин аз ҷалоли он фаришта мунаввар мегардад, ки паёми ӯ низ бо ба поён расидани муҳлати озмоиш анҷом меёбад.

Паёме, ки дар боби чордахум ба таври рамзӣ бо се фаришта нишон дода шудааст ва ҳамчунин бо он фариштае, ки дар боби ҳаҷдахум нозил мешавад, тасвир меёбад, ду намунаи як паёми ягонаи огоҳкунанда мебошанд. Дар Китоби Муқаддас ҳеҷ чизи зиёдатӣ нест, ҳеҷ чиз беҳуда нест. Ин воқеият, ки айни ҳамон паём аз ҷониби Юҳанно беш аз як бор муайян карда мешавад, таъкиде бар аҳамияти он паём аст ва усули илоҳии таълимо нишон медиҳад, ки қоидаи библиявист бо номи «такрор ва тавсеа». Ба ҳам овардани ду хатти таърихи нубувватӣ ҳақиқатро ошкор месозад, ки дар ҳеҷ як аз он ду хат, агар чудо аз хатти дигар баррасӣ шаванд, шинохта намешуданд. Имрӯз, агар шумо ду шохиди як воқеаро ба додгоҳ оварда, то шаҳодат диҳанд, мумкин аст онҳо бар асоси идеологияи сиёсӣ ё иҷтимоии худ гузоришҳои муҳолиф диҳанд. Аммо дар мавриди шохидони Китоби Муқаддас чунин нест: онҳо ҳамеша мувофиқат мекунад, ва агар ба назари шумо чунин намояд, ки мувофиқат намекунад, пас шумо ба чизе нодуруст менигаред.

Ду тасвире ки мо онҳоро мавриди баррасӣ қарор медиҳем, ҳамон айни паёми огоҳкунандаанд, ки китоби Малокӣ онро ҳамчун бозгашти Илос-пайғамбар муаррифӣ мекунад. Ҳар сеи ин паёмҳо пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз мерасанд, зеро паёми огоҳкунандае ки дар ҳар сеи ин хатҳои нубувват қой дорад, на танҳо пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз дода мешавад, балки баста шудани муҳлати имтиёз худ ҳамон нуқтаи аслии истинод, яъне мавзӯи ҳар яке аз он паёмҳои огоҳкунанда аст, агар бихоҳед. Дар ҳақиқат, агар ягон паёми огоҳкунанда аз ҷониби ҳар кадом пайғамбар эълон ё ба тасвир кашида шавад, он ҳамон айни огоҳист, ки дар Ваҳй 14, 18 ва нубуввати Илоси Малокӣ омадааст.

Ин се хатти пешгӯиро ба осонӣ метавон нишон дод, ки бо ҳам мувозӣ чараён меёбанд. Бо вучуди ин, дар пешгӯии Китоби Муқаддас ду манбаи асосии маълумот вучуд дорад. Яке муайян сохтани пайдарпаии рӯйдодҳост, ки дар охири ҷаҳон ба вуқӯ мепаиванданд. Манбаи дигари маълумот тасвири фаъолияти пайғамбарон аст, ки бо паёме вобаста мебошад, ки рӯйдодҳои ояндаро тавсиф мекунад.

Дар иртибот бо ин андешаҳо ду қоида ҳастанд, ки сазовори баррасӣ мебошанд. Якум ин аст, ки ҳамаи анбиё дар бораи анҷоми ҷаҳон сухан мегӯянд, ки ҳамон ҷо муҳлати имтиҳон ба

поён мерасад.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим на он қадар барои замони худ, балки бештар барои замони мо сухан гуфтааст, ба тавре ки нубуввати онҳо барои мо қувваи амал дорад. “Ақнун ҳамаи ин чизҳо бар онҳо ҳамчун намунаҳо воқеъ шуданд; ва онҳо барои насихати мо навишта шудаанд, бар мо, ки интиҳои ҷаҳон бар мо расидааст.” 1 Қўринтиён 10:11. “На ба худ, балки ба мо онҳо дар он чизҳое хизмат мекарданд, ки алҳол ба шумо аз ҷониби касоне хабар дода шудаанд, ки бо Рӯҳулқудс, ки аз осмон фиристода шудааст, ба шумо Инҷилро мавбиза кардаанд; чизҳое, ки фариштагон орзу доранд ба онҳо назар афкананд.” 1 Петрус 1:12....»

«Китоби Муқаддас ганҷҳои худро барои ин насли охирин ҷамъ оварда, якҷо маҳфуз доштааст. Ҳамаи рӯйдодҳои бузург ва воқеаҳои ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калисо такрор шудаанд ва такрор мешаванд». Selected Messages, book 3, 338, 339.

Ҳамаи паёмҳои нубуввати Китоби Муқаддас «барои мо қувваи амал доранд», «бар мо, ки интиҳои оламҳо бар сари мо омадааст». Ин қоида, дар иртибот бо қоидаи дигаре, ки «масъалаҳо»-ро муайян мекунад, ки Рӯҳулқудс онҳоро «шакл додааст», «ҳам дар додани нубувват ва» инчунин «дар воқеаҳои ба тасвир овардашуда», ба ин даъво қувват мебахшад, ки воқеаҳои нубувватӣ дар оғози як нубувват намунавӣ буда, бо воқеаҳои нубувватӣ дар анҷоми ҳар як нубуввати мушаххас ба таври мувозӣ ҷараён меёбанд.

«Ниёз ба омӯзиши хеле наздиктари каломи Худо ҳаст; махсусан бояд ба Дониёл ва Ваҳй чунон таваҷҷуҳ зоҳир карда шавад, ки ҳеҷ гоҳ пештар дар таърихи қори мо накарда будем. Шояд дар баъзе самтҳо дар бораи қудрати Рум ва папагӣ камтар сухан гӯем; аммо бояд диққатро ба он чи анбиё ва расулон таҳти илҳами Рӯҳи Муқаддаси Худо навиштаанд, ҷалб намоем. Рӯҳи Муқаддас ҳам дар додани нубувват ва ҳам дар воқеаҳое, ки тасвир шудаанд, қорҳоро чунон ба тарз андохтааст, ки биёмузонад: омили инсонӣ бояд аз назар дур нигоҳ дошта шавад, дар Масеҳ ниҳон гардад, ва Худованд Худои осмон ва шарияти Ё бояд болобар дошта шаванд. Китоби Дониёлро бихонед. Таърихи подшоҳиҳоро, ки дар он ҷо намояндагӣ шудаанд, нукта ба нукта ба хотир оваред». Testimonies to Ministers, 112.

«Рӯҳулқудс, ҳам дар додани нубувват ва ҳам дар воқеаҳое, ки тасвир шудаанд, қорҳоро ба чунин тарз шакл додааст.» Дар «додани нубувват ва дар воқеаҳое, ки тасвир шудаанд», «қорҳо» аз ҷониби «Рӯҳулқудс» «ба чунин тарз шакл дода шудаанд», ки ҳам «додани нубувват» ва ҳам «воқеаҳои тасвиршуда» бояд илҳомбахш шинохта шуда, ба тасвири нубуввати охири ҷаҳон татбиқ карда шаванд.

Ба Юҳанно ин нубувват аз ҷониби Ҷабраил дода шуд ва ба ӯ гуфта шуд, ки онро дар китобе бинависад ва ба калисоҳо бифиристад. Он вақт ӯ аз ҷониби Рум таъқиб мешуд; ӯ ба тарзе бадарға карда шуда буд, ки бо он чи имрӯз дар ҷаҳон як боздоштгоҳи махфӣ меноманд, ҳамсояи дошт. Дар он таърих Юҳанно аз инсоният ба ҳамон андоза ҷудо буд, ки ҳар маҳбусе дар халиҷи Гуантанамо ҷудо аст.

Юҳанно нишон медиҳад, ки ин рӯъё дар ҳангоме ба амал омад, ки ӯ дар рӯзи шанбеи рӯзи ҳафтум, ки Рӯзи Худованд аст, ба ибодат машғул буд.

Зеро Писари Одам ҳатто оғои рӯзи шанбе аст. Матто 12:8.

Ҳангоми дар Рӯҳ ибодат карданиш, ӯ аз паси худ овози бузургеро шунид.

Ман Юҳанно, ки бародари шумо низ ҳастам ва шарикӣ шумо дар мусибат ва дар подшоҳӣ ва сабри Исои Масеҳ, ба сабаби каломи Худо ва ба сабаби шаҳодати Исои Масеҳ, дар ҳақиқат будам, ки Патмос ном дорад. Дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам, ва аз пушти худ овози баланде шунидам, мисли садои карнай, ки мегуфт: Ман Алфа ва Омега, Аввал ва Охир ҳастам; ва он чиро, ки мебинӣ, дар китобе бинавис ва онро ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд, бифирист: ба Эфсӯс, ва ба Смирно, ва ба Пергомус, ва ба Тиётиро, ва ба Сардис, ва ба Филоделфия, ва ба Лаодикия. Ваҳй 1:9–11.

Юҳанно, муҳити атрофи ӯ ва шароити зикршуда ӯро ҳамчун касе муаррифӣ мекунанд, ки барои ибодатгари шанбеи рӯзи ҳафтум буданиш таъкиб мешавад, вале ҳамчунин ҳамчун касе таъкиб мешавад, зеро онҳо ҳам ба Китоби Муқаддас ва ҳам ба навиштаҳои Эллен Уайт, ки «шаҳодати Исо» мебошанд, имон доранд. Ӯ дар паси худ овози баланде мешунавад, ки барои дидани он бармегардад, ва бо ин амалаш ӯ намоёндаи як Адвентисти рӯзи ҳафтум дар охири ҳаҷон мегардад, ки овозе дар паси худ мешунавад, ки мегӯяд: «ин аст роҳ, бо он равона шавед».

Ҳамаи хатҳои нубувват дар охири ҳаҷон ба якдигар мувоҷи мегарданд.

«Дар Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам меоянд ва ба анҷом мерасанд». Аъмоли Ҳаввориён, 585.

Ҳар паёмбаре ки овозе аз паси худ мешунавад, бо Юҳанно дар тасвири қавми Худо дар охири ҳаҷон мувофиқат мекунад. Юҳанно овозе аз паси худ шунид, ки ба ӯ дастур меод. Ишаъё низ овози дастуреро шунид.

Бинобар ин, Худованд интизор хоҳад шуд, то бар шумо файз намояд; ва бинобар ин Ӯ боло бурда хоҳад шуд, то бар шумо раҳм кунад; зеро Худованд Худои адолат аст: хушо ҳамаи онҳое ки Ӯро интизор мешаванд.

Зеро халқ дар Сион, дар Ерусалим, сокин хоҳад шуд; ту дигар нахоҳӣ гирист: Ӯ ба овози нолаи ту бағоят меҳрубон хоҳад буд; чун онро бишнавад, ба ту ҷавоб хоҳад дод. Ва ҳарчанд Худованд ба шумо нони тангӣ ва оби мусибат диҳад, муаллимони ту дигар ба гӯшае пинҳон нахоҳанд шуд, балки ҷашмони ту муаллимони худро хоҳанд дид; ва гӯшҳои ту сухане аз қафои ту хоҳанд шунид, ки мегӯяд: «Ин аст роҳ, бо он биравед», вақте ки ба дасти рост мегардед ва вақте ки ба дасти чап. Ишаъё 30:18–21.

Боқимондаи қавми Худо овозе аз пушти сари худ мешунавад, ки муайян месозад, бо кадом роҳ онҳо бояд қадам зананд. Пас онҳо бояд қарор диҳанд, ки оё гӯш хоҳанд дод ё гӯш нахоҳанд дод. Қавме, ки бо Юҳанно ва Ишаъё намоёндагӣ шудаанд, қавме мебошанд дар интиҳои ҳаҷон, ки ҳангоми таъхир кардани Худованд Ӯро интизор мешаванд, ва Ишаъё ба

мо хабар медиҳад, ки Ў таъхир мекунад, зеро Ў Худои доварист. Аз оғози таърихи миллерӣ дар соли 1798 то баста шудани давраи файз барои адвентизм ҳангоми қонуни якшанбе, Худо доварию дар муқаддасгоҳи осмонӣ ба анҷом мерасонад. Ваъда ин аст, ки онҳое ки дар давраи доварӣ Худовандро интизор мешаванд, баракат хоҳанд ёфт.

Қавми Худо, ки барои интизорӣ баракат ёфтаанд, дар масали даҳ бокира бо бокирагоне намояндагӣ мешаванд, ки мунтазири Домод ҳастанд. Ҳамаи даҳ нафар ба хоб рафтанд, ва он гоҳ дар нисфи шаб бӯхроне фаро мерасад, ки бокирагони хуфтаро ба ду гурӯҳ ҷудо мекунад. Як гурӯҳ овозе аз пушти сари худ шунида буданд ва баргашта буданд, то овозеро, ки ба онҳо таълим медод, ки аз кадом роҳ бояд пеш раванд, бубинанд; ва гурӯҳи дигар аз баргаштан ва шунидани он овоз сарпечӣ карданд, бо вучуди он ки паёме, ки дар саросари китоби Ваҳй ҷорист, ин аст: «Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд».

«Масали даҳ духтари бокираи Матто 25 низ таҷрибаи халқи адвентистиро тасвир мекунад». «Муборизаи Бузург», 393.

Юҳанно қавми адвентистонро ифода мекунад, ки барои фаҳмидани оянда ба гузашта рӯ меоваранд. Вақте ки онҳо, чунон ки Юҳанно кард, «сухане аз қафоӣ» худ мешунаванд, он сухан ҳамчунин дастуреро дар бар мегирад, ки дар шаҳодати Ишаё дар бораи ҳамин воқеаи айнан яқсон дода шудааст. Дастури Ишаё чунин буд: «ин аст роҳ, бо он биравед, вақте ки ба тарафи дасти рост мегардед, ва вақте ки ба тарафи чап мегардед». Бокирагони доно дар Дониёл боби дувоздахум афзоиши донишро дар охири ҷаҳон дарк мекунанд, зеро онҳо барои фаҳмидани дониши ҳаётбахше, ки мӯҳраш кушода шуда буд, дар Калом «он сӯ ва ин сӯ давида буданд».

Лекин ту, эй Дониёл, ин суханонро пинҳон дор ва китобро то вақти анҷом мӯҳр кун; бисёрон ба ҳар сӯ хоҳанд шитофт, ва дониш афзун хоҳад шуд. Дониёл 12:4.

Паёмбароне, ки мо онҳоро мавриди баррасӣ қарор медиҳем, дар он марҳилаи таърих, ки доварӣ ба анҷом мерасад ва муҳлати имтиёз баста мешавад, намояндаи Адвентистони рӯзи ҳафтум мебошанд. Онҳое ки ҳамчун бокираҳои доно тасвир шудаанд, овозе аз паси худ мешунаванд, ки мегӯяд: «Ин аст роҳ, бо он биравед», ва Ў ваъда медиҳад, ки ҳангоме ки ба чап ё ба рост мегарданд, онҳоро дар ин роҳ ҳидоят хоҳад кард. «Ба ин сӯ ва он сӯ давидан», чунон ки бокираҳои доно ҳангоми кушода шудани китоб мекунанд, рамзе барои омӯзиши Китоби Муқаддас аст. Табиат ба мо мефаҳмонад, ки барои давидан, нахуст бояд роҳ рафтани омӯхт; ва шаҳодати Ишаё мегӯяд, ки агар ба овозе, ки аз паси ту аст, гӯш диҳӣ, Ў туро дар омӯзиши Каломи Худ ҳидоят хоҳад кард, ҳоҳ ба Аҳди Қадим (чап) рӯй оварӣ, ҳоҳ ба Аҳди Ҷадид (рост). Китоби Муқаддасро боз кун, ва Ў бо овози Худ туро ҳидоят хоҳад кард. Аммо барои Адвентистони рӯзи ҳафтум дар охири ҷаҳон ин ҳамчунин маънои онро дорад, ки Ў туро ҳидоят хоҳад кард, ҳангоме ки Китоби Муқаддасро (чап) мекушӣ ва ҳангоме ки Рӯҳи Нубувватро (рост) мекушӣ.

Роҳи рафтор боз ҳам мушаххастар мегардад, вақте ки шаҳодати Ирмиё илова карда мешавад.

Ҳамин тавр мегӯяд Худованд: «Дар роҳҳо биистед, ва бингаред, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он қадам занед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт». Аммо онҳо гуфтанд: «Дар он қадам нахоҳем зад». Ҳамчунин бар шумо посбонони таъйин кардам, ки мегуфтанд: «Ба садои карнай гӯш диҳед». Аммо онҳо гуфтанд: «Гӯш нахоҳем дод».

Пас, эй халқҳо, бишнавед, ва эй ҷамоат, бидонед, ки дар миёни онҳо чист. Бишнав, эй замин: инак, Ман бар ин қавм бало хоҳам овард, яъне самари андешаҳои онҳоро, зеро ба суханони Ман ва ба шариати Ман гӯш надоданд, балки онро рад карданд. Ирмиё 6:16–19.

Дар ин порча ду гурӯҳи парастандагон ҳастанд. Як гурӯҳ ҳамаи «роҳҳо»-ро баррасӣ мекунад ва интиҳоб менамояд, ки дар «роҳҳои қадим» рафтор кунад. Онҳо кодир буданд «роҳи нек»-ро аз миёни ҳамаи «роҳҳо»-и дигари имконпазир интиҳоб намоянд, зеро онҳо аз ҷумлаи касоне мебошанд, ки овозро аз қафои худ шуниданд, ва он овоз ба онҳо хабар дод: «ин аст роҳ, дар он биравед». Юҳанно намояндаи онҳост, ки овозро аз қафо мешунаванд, овозе аз «роҳҳои қадим».

«Худованд чунин мегӯяд: Дар роҳҳо биистед ва бубинед, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он равона шавед». Ирмиё 6:16.

«Ҳеч кас накушад, ки пояҳои имони моро — он пояҳоеро, ки дар ибтидои кори мо бо омӯзиши дуогӯёнаи Калом ва бо ваҳй гузошта шуданд, — барканад. Бар ин пояҳо мо дар тӯли панҷоҳ соли охир бино карда истодаем. Одамон метавонанд гумон баранд, ки роҳи наvero ёфтаанд ва метавонанд аз он чи гузошта шудааст, пояе мустаҳкамтар бино намоянд. Аммо ин фиреби бузург аст. Ҳеч кас наметавонад ҷуз он пояе, ки аллакай гузошта шудааст, пояи дигаре бинад.»

«Дар гузашта бисёриҳо ба бунёди имони нав, ба барқарор сохтани усулҳои нав даст задаанд. Аммо бинои онҳо то чӣ муддат по бар чо монд? Он ба зудӣ фурӯ рехт, зеро бар Санг бунёд нашуда буд.

«Оё шогирдони аввалин маҷбур набуданд, ки бо гуфтаҳои одамон рӯ ба рӯ шаванд? Оё онҳо маҷбур набуданд, ки ба назарияҳои бардурӯғ гӯш диҳанд ва сипас, пас аз он ки ҳама корро анҷом доданд, устувор биистанд ва бигӯянд: “Ғайр аз он ки гузошта шудааст, ҳеч кас таҳкурсии дигаре гузошта наметавонад”? 1 Қўринтиён 3:11.»

«Пас, моро лозим аст, ки ибтидои эътимоди худро то ба анҷом устувор нигоҳ дорем. Калимоти қудрат аз ҷониби Худо ва аз ҷониби Масеҳ ба ин қавм фиристода шудаанд, то онҳоро нукта ба нукта аз ҷаҳон берун оварда, ба нури равшани ҳақиқати ҳозира ворид созанд. Бо лабоне, ки ба оташи муқаддас ламс ёфтаанд, хизматгориҳои Худо ин паёмро эълон кардаанд. Баёни илоҳӣ бар ҳаққонияти ҳақиқати эълоншуда муҳри худро ниҳодааст». Шаҳодатҳо, ҷилди 8, 296, 297.

Аммо дар хати Ирмиё гурӯҳи дигаре низ ҳаст, ва он «ҷамоат», ҷунон ки ӯ онҳоро мешиносонад, хонае бино кардааст, ки намояндаи имони нав аст, ва он хона фурӯ меафтад, зеро бар рӯи саҳра бино нашудааст. Он хона калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум аст, ё

чунон ки Юҳанно ҳамон калисоро айни ҳамон тавр мешиносонад — куништгоҳи шайтон.

Гӯш надодан яъне рад кардани «калимоти» Ё ва «шариати» Ёст. Ба сабаби исёнҳои онҳо зидди бозгаштан ва рафтан дар роҳҳои қадим, инчунин рад кардани шунидани паёми карнаи посбон, Худо меҳаҳад бар ин қавме, ки Ирмиё онро «ҷамоати шарир» меномад, бало оварад. Чӣ гуна Худо бо калисои Лӯдӯкиёи Адвентистони рӯзи ҳафтум амал мекунад, мавзӯи нубуввати Китоби Муқаддас аст. Паёмбар Ҳушаъ низ, ҳангоме ки дар бораи сабаби рад шудани онҳо сухан мегӯяд, ба хусусиятҳои «ҷамоати шарир» саҳм мегузорад.

Қавми Ман аз нодонӣ ҳалок мешавад; зеро ту донишно рад кардаӣ, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки қоҳини Ман набоди; азбаски ту шариати Худои ҳудро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Ҳушаъ 4:6.

Онҳо ба сабаби надоштани дониш рад карда мешаванд, ки ин паёмеро ифода мекунад, ки дар замони охир муҳркушӣ мегардад. Худо дар ин ҷо муносибати аҳди Ҳудро бо қавми Худ дар ин порча ба анҷом мерасонад, зеро Ё бевосита онҳоро «қавми Ман!» меномад. Азбаски онҳо Масеҳро рад карданд ва шариати Ёро фаромӯш намудаанд, онҳо барои Худо қоҳин нахоҳанд буд. Ҳангоме ки қавми Худо ба аҳд бо Худо мебароянд, Ё онҳоро қоҳинон ва подшоҳон месозад. Вақте ки Худо бо Исроили қадим ба аҳд даромад, Ё ба воситаи Мусо чунин гуфт:

Пас акнун, агар ба овози Ман дарҳақиқат гӯш диҳед ва аҳди Маро нигоҳ доред, он гоҳ шумо барои Ман аз миёни ҳамаи қавмҳо ганҷинаи хос хоҳед буд; зеро тамоми замин аз онҳо Ман аст. Ва шумо барои Ман подшоҳии қоҳинон ва халқи муқаддас хоҳед буд. Инҳоянд суханоне ки ту бояд ба банӣ-Исроил бигӯӣ. Ҳуруҷ 19:5, 6.

Вақте ки Худо бо калисои масеҳӣ аҳд баст, Ё ба василаи Петрус чунин изҳор намуд:

Аммо шумо насли баргузида, қаҳонати подшоҳӣ, миллати муқаддас, қавми хоси Ё ҳастед, то ғазилатҳои Онро, ки шуморо аз торикӣ ба нури аҷоибӣ Худ даъват намудааст, эълон намоед; шумо, ки пештар қавм набудед, вале акнун қавми Худо ҳастед; ки раҳм наёфта будед, вале акнун раҳм ёфтаед. 1 Петрус 2:9, 10.

Петрус дар ин оятҳо ба гузариш аз Исроили қадим, ҳамчун қавми баргузидаи аҳди Худо, ба Калисои масеҳӣ ишора мекунад, он ҷо ки мегӯяд: «Замоне пештар қавме набудед, аммо акнун қавми Худо ҳастед». Ҳангоме ки яҳудиён ҳудро аз Худо ҷудо карданд, Худованд бо Калисои масеҳӣ аҳд баст. Ҳар ду, то он даме ки бо Худованд дар пайванди никоҳ буданд, ҳамчун миллатҳои қоҳинон шумурда мешуданд.

Рад шудан ҳамчун қоҳин нишон медиҳад, ки ту замоне қавми аҳд будӣ. Адвентистҳои рӯзи ҳафтум дар оғози таърихи адвентистӣ бо Худованд ба аҳд даромаданд. Калисо дар биёбон аз Ислоҳот баромад, вале паёми миллерино рад кард, ва ба ин тарз дар ҷараёни таърихи паёмҳои ғариштаи яқум ва дуум ҳудро аз Худо ҷудо кард. Ҷудоиҳои ниҳой бо омедани ғариштаи дуум сурат гирифт, ва эълон чунин буд, ки онҳо дигар духтари Масеҳ набуда, балки духтари Бобил гардидаанд. Баъди он, дар вақти Нидои Нимашаб, Худо арӯси нави Ҳудро ба никоҳи аҳд даъват намуд.

Ду лавҳае, ки рамзи аҳд барои Исроили қадим буданд, ҳамон ду лавҳаи Даҳ Аҳком буданд; ва ду лавҳа барои Исроили рӯҳонии муосир ду лавҳаи Ҳабаккук мебошанд, чунон ки дар нақшаҳои солҳои 1843 ва 1850 тасвир ёфтаанд. Қавми аҳд, ки Илҳом борҳо онҳоро Лаодикия муаррифӣ кардааст, роҳҳои кӯҳнаро рад карданд, аз шунидани овозе, ки аз паси онҳо буд, сар боз заданд, ва бинобар ин, вақте ки аз даҳони Худованд қай карда мешаванд, таърихи анҷомии Исроили қадимро такрор мекунанд. Чаро ин ба онҳое рӯй медиҳад, ки Ё онҳоро «Қавми Ман» меномад?

Масали даҳ бокира, ки таҷрибаи адвентизмро тасвир мекунад, ду бор иҷро мешавад: як бор дар оғози адвентизм ва сипас дар анҷоми адвентизм. Хоҳар Уайт таълим медиҳад, ки ин масал то ҳарфи охирин иҷро шудааст ва боз иҷро хоҳад шуд, ва ҳамчунин ин ки масал ҳамеша бояд ҳамчун ҳақиқати ҳозира фаҳмида шавад, ҳамон тавре ки ғариштаи сеюм низ чунин аст.

«Маро бисёр вақт ба масали даҳ бокира ишора мекунанд, ки панҷ нафари онҳо хирадманд буданд, ва панҷ нафари дигар аблаҳ. Ин масал то хурдтарин ҷузъи он иҷро шудааст ва хоҳад шуд, зеро он ба ин замон татбиқи махсус дорад ва, мисли паёми ғариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то поёни замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд».

Review and Herald, August 19, 1890.

Адвентизми миллерӣ дар фосилаи миёни пешгӯии ноқомии онҳо барои соли 1843 ва пешгӯии дурусти 22 октябри соли 1844 интизории масалро ба иҷро расонд. Ҷузъиёти нубувватии ин таърих бисёр ва муҳиманд, аммо ман фақат меҳоям муайян созам, ки масали даҳ бокира, чунон ки хоҳар Уайт ҳозир баён кард, бевосита бо ғариштаи сеюм пайванд дорад.

Аз соли 1798 то 22 октябри соли 1844, паёми ғариштаи аввал кушода шудани довариро эълон мекард. Андак пеш аз он ки доварӣ оғоз ёбад, Фигони Нимашаби масали даҳ бокира ба иҷро расид. Бинобар ин, ҳангоме ки ғариштаи сеюм анҷоми довариро эълон мекунад, эълони Фигони Нимашаб бори дигар такрор хоҳад шуд.

Эътироф кардани он ки калисоҳои протестантӣ паёми Худоро рад кардаанд ва ба ин васила духтарони Бобил гардидаанд, ҳамон расидани паёми ғариштаи дуюм ва оғози вақти таъхир дар масале буд, ки «ба ҳарфи он қомилан иҷро» мегардид. Худованд дар соли 1843 бознагашт; Ё таъхир кард, то бокираҳоро биозмояд ва баракат диҳад. Эълони ғариштаи дуюм, ки калисоҳои протестантиро ҳамчун духтарони Бобил муайян мекард, даъвате буд барои онҳое ки ҳанӯз дар он калисоҳои сукуткарда буданд, то аз онҳо берун оянд ва бо миллеритҳо ва фаҳмиши онҳо дар бораи нубувватҳо ҳамқадам шаванд. Дар ҷамъомади хаймавии Экзетер, Самуэл Сноу далелҳои заруриро пешниҳод кард, то омадани Худовандро дар 22 октябри соли 1844 тасдиқ намояд, ва паёми Нидои Нисфи Шаб мисли мавҷи азими баҳр саросари заминро фаро гирифт. Сипас, ғариштаи сеюм дар Ноумедии Бузурги 22 октябри соли 1844 расид.

Ин ҳулосаи кӯтоҳе аз як таърихи ибтидоӣ буд, ки ман аз он бисёр нуктаҳоро қанор гузоштам, то чанд нуктаро, ки ба он ҷи мо мавриди баррасӣ қарор додаем, бештар марбут менамоянд, ҷудо созам.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.